

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: J. B.**, nar. ..., bytem v R. č. p. 48, Ž., zastoupeného Ing. Petrem Rosenkranzem, daňovým poradcem se sídlem v Bílině, ul. 5. května č. p. 213, PSČ 418 01, **proti žalovanému: O d v o l a c í m u f i n a n č n í m u ř e d i t e l s t v í**, se sídlem v Brně, ul. Masarykova č. p. 31, PSČ 602 00, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 4. 5. 2012, č. j. 5169/12-1500-505589,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasné podanou žalobou prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 4. 5. 2012, č. j. 5169/12-1500-505589, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Žatci (dále jen „správce daně“) ze dne 30. 9. 2011, č. j. 56790/11/203970506338, jímž bylo zastaveno řízení o odvolání žalobce proti sdělení k žalobcově žádosti o prominutí příslušenství daně ze dne 2. 8. 2011, č. j. 51185/11/2039711506984, a to dle ust. § 106 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), jelikož se dle správce daně jednalo o zjevně nepřipustné podání.

Současně se žalobce domáhal, aby soud žalované straně uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Na tomto místě je třeba uvést, že dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního

ředitelství v Ústí nad Labem. S ohledem na tuto skutečnost se ve smyslu ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s ust. § 5 a § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o finanční správě se od 1. 1. 2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem bez dalšího stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně.

V žalobě žalobce nejprve detailně zrekapituloval průběh daňového řízení, který předcházel vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a k věci uvedl, že již v odvolacím řízení vůči rozhodnutí správce daně ze dne 30. 9. 2011, jak bylo citováno shora, namítal vadný procesní postup správce daně, který *de facto* odepřel žalobci možnost opravného prostředku při řízení o žalobcově žádosti o prominutí příslušenství daně, kterou podal dne 31. 12. 2010. Mezi žalobcem a správcem daně přitom nebylo sporu o tom, že sdělení ze dne 2. 8. 2011, rovněž jak bylo citováno shora, je sdělením a nikoliv rozhodnutím, nýbrž byl spor o to, zda vady žalobcovy žádosti o prominutí příslušenství daně ze dne 31. 12. 2010 byly žalobcem odstraněny či nikoliv. Pokud správce daně tvrdí, že žalobce vady své žádosti neodstranil, v důsledku čehož žalobce vyrozuměl o neúčinnosti jeho žádosti, přičemž žalobce je názoru, že vady žádosti odstranil, není možné, aby správce daně odepřel žalobci právo na jeho obranu řádnými opravnými prostředky, jelikož takový postup správce daně by byl nepřipustným projevem svévole při rozhodování správního orgánu. Pokud tedy správce daně při formulaci sdělení ze dne 2. 8. 2011 věděl, že žalobce může považovat vady své žádosti ze dne 31. 12. 2010 za odstraněné, přičemž ze vzájemné korespondence žalobce a správce daně toto vědět musel nebo alespoň měl, měl své rozhodnutí o prohlášení neúčinnosti žádosti sdělit žalobci formou rozhodnutí dle ust. § 101 a násl. daňového řádu a tím žalobci přiznat možnost přezkumu tohoto aktu řádným opravným prostředkem. Jestliže ovšem správce daně zvolil formu sdělení, ze které následně odvodil nepřipustnost uplatnění opravného prostředku, odepřel tím žalobci možnost přezkumu sporné věci, což jistě není zákonný postup. Žalobou napadené rozhodnutí pak rovněž není zákonné, když jím původní žalovaný osvědčil postup správce daně za zákonný.

Původní žalovaný na výzvu soudu zaslal spolu se správním spisem písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci původní žalovaný uvedl, že žalobcovu žádost o prominutí příslušenství daně ze dne 31. 12. 2010 správce daně obdržel dne 3. 1. 2011, přičemž se jednalo o žádost, ve které žalobce žádal o prominutí příslušenství daně, které do té doby nevzniklo a ani nebylo sděleno, jelikož kontrola na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007, ke které by se případné příslušenství daně vázalo, v době podání žádosti nebyla ukončena. Protože žalobcova žádost ze dne 31. 12. 2010 měla vady, pro které nebyla způsobilá projednání, vydal správce daně výzvu ze dne 21. 6. 2011, č. j. 45014/11/203971506984, k odstranění vad podání. Touto výzvou správce daně po žalobci požadoval, aby odstranil vadu spočívající v neuvedení přesné částky a její specifikace, kterou žalobce žádal prominout. Žalobce na tuto výzvu reagoval dne 12. 7. 2011 podáním, ve kterém uvedl, že žádost byla podána na základě probíhající kontroly na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007, která nebyla do dne podání ze dne 12. 7. 2011 dokončena, a proto žalobce nezná výši případného příslušenství k této dani. Správce daně posoudil tuto žalobcovu reakci na výzvu k odstranění vad podání a dospěl k závěru, že na jeho výzvu ze dne 21. 6. 2011 nebylo adekvátně reagováno a tím nedošlo k odstranění vad podání. Ve smyslu ust. § 74 odst. 3 daňového řádu pak žalobce vyrozuměl sdělením ze dne 2. 8. 2011 o tom, že se jeho žádost ze dne

31. 12. 2010 z důvodu neodstranění vad stala neúčinnou s odůvodněním, proč k takovému závěru dospěl. Následné žalobcovo odvolání do sdělení ze dne 2. 8. 2011 správce daně posoudil jako podání zjevně právně nepřipustné a řízení o něm dle ust. § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu zastavil rozhodnutím ze dne 30. 9. 2011, které bylo potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím. Závěrem původní žalovaný vyjádřil přesvědčení, že výzva správce daně k odstranění vad dle ust. § 74 daňového řádu byla vydána v souladu se zákonem, protože nelze rozhodovat o prominutí příslušenství daně v neurčité výši, když musí být postaveno najisto, o jakém příslušenství je rozhodováno. Výši příslušenství daně, o jehož prominutí je rozhodováno, je nutno znát i z důvodu kompetencí k rozhodování o promíjení příslušenství daně daných vyhláškou č. 299/1993 Sb., kterou jsou zmocněny územní finanční orgány k promíjení příslušenství daně. Dle původního žalovaného žalobce nebyl zkrácen na svých zákonných právech, když správní orgány obou stupňů nerozhodovaly v rozporu se zákonem a vydaly zákonná a přezkoumatelná rozhodnutí.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť původní žalovaný i zástupce žalobce s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není v daném případě naprosto důvodná.

V projednávané věci šlo o posouzení otázky, zda správce daně pochybil, pokud žalobci v rámci řízení o jeho žádosti o prominutí příslušenství daně ze dne 31. 12. 2010 nevyhotovil své rozhodnutí o prohlášení neúčinnosti žádosti žalobci formou rozhodnutí dle ust. § 101 a násl. daňového řádu, vůči němuž by byl přípustný řádný opravný prostředek, nýbrž jen formou sdělení ze dne 2. 8. 2011.

V daném případě se soud shodl s původním žalovaným a potažmo správcem daně ohledně toho, že žalobcova žádost ze dne 31. 12. 2010, kterou správce daně obdržel dne 3. 1. 2011 a zaevidoval pod č. j. 16/971, vykazovala vady, neboť v této žádosti žalobce toliko uvedl, že „žádost podává z důvodů odstranění tvrdosti atd. k dani z příjmů fyzických osob případně jiných daní dle protokolu o ústním jednání ze dne 28. 12. 2010 č. j. 48699/10/203931501120, a dalších, a to z důvodu neúrody“. Protokol o ústním jednání ze dne 28. 12. 2010, č. j. 48699/10/203931501120, byl přitom vyhotoven v rámci daňové kontroly daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007, která nebyla k datu podání dotyčné žádosti u žalobce dosud ukončena, což nijak nerozporoval ani samotný žalobce. Žalobce by měl vzít v potaz skutečnost, že nelze rozhodovat o prominutí příslušenství daně v neurčité výši, neboť musí být postaveno najisto, o jakém příslušenství je správcem daně rozhodováno (k tomu srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem

ze dne 13. 2. 2014, č. j. 15 Af 29/2010 – 67, který je dostupný na www.nssoud.cz). Proto za daného stavu správce daně legitimně a v souladu s ust. § 74 odst. 1 daňového řádu přikročil dne 21. 6. 2011 pod č. j. 45014/11/203971506984, k vydání výzvy k odstranění vad žalobcovy žádosti ze dne 31. 12. 2010, jíž žalobce vyzval, aby odstranil vadu spočívající v neuvedení přesné částky a její specifikace, kterou žalobce žádá prominout. Žalobce na tuto výzvu sice reagoval podáním ze dne 12. 7. 2011, které správce daně zaevidoval pod č. j. 47855/11, ovšem správcem daně vytčené vady žádosti ze dne 31. 12. 2010 neodstranil, když nadále neuvedl přesnou částku a její specifikaci, kterou žalobce žádá prominout, a namísto toho uvedl, že žádost byla podána na základě probíhající kontroly daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007, která nebyla do dne této odpovědi dokončena, a proto žalobce nezná výši případného příslušenství k této dani, k čemuž doplnil, že podáním této žádosti využil poslední termín pro podání žádosti z důvodu změn pravidel. Správce daně a potažmo původní žalovaný tudíž dle názoru soudu zcela správně dovodili, že žalobce přes výzvu správce daně k odstranění vad jeho žádosti podáním ze dne 12. 7. 2011 vytčené vady žádosti neodstranil.

Pro vyhodnocení předmětné žaloby má pak klíčový význam ust. § 74 odst. 3 daňového řádu, které stanovuje, že pokud budou vady podání odstraněny ve stanovené lhůtě, hledí se na podání, jako by bylo učiněno řádně a včas. Nebudou-li vady podání odstraněny, stává se podání uplynutím stanovené lhůty neúčinným, o čemž správce daně pořídí úřední záznam a vyrozumí podatele; vyrozumění není třeba v případě, že podatel na výzvu k odstranění vad neučinil vůči správci daně žádný úkon.

Na výše nastíněnou skutkovou situaci, kdy žalobce přes výzvu správce daně k odstranění vad jeho žádosti podáním ze dne 12. 7. 2011 vytčené vady žádosti neodstranil, tedy výslovně pamatovala shora předestřená dikce ust. § 74 odst. 3 věty před středníkem – tj. správce daně byl povinen do správního spisu učinit úřední záznam o tom, že žalobcova žádost ze dne 31. 12. 2010 se uplynutím stanovené lhůty stala neúčinnou a současně byl správce daně povinen žalobce písemně vyrozumět o této skutečnosti. Z obsahu správního spisu přitom prokazatelně vyplývá, že takto správce daně v případě žalobce důsledně postupoval, což ostatně nerozporoval ani samotný žalobce, když ten v dané věci namítal, že správce daně neměl žalobci zasílat sdělení ze dne 2. 8. 2011, č. j. 51185/11/203971506984, učiněné v intencích ust. § 74 odst. 3 daňového řádu, o tom, že jeho žádost ze dne 31. 12. 2010 se uplynutím stanovené lhůty stala neúčinnou, nýbrž že měl své rozhodnutí o prohlášení neúčinnosti žádosti sdělit žalobci formou rozhodnutí dle ust. § 101 a násl. daňového řádu, vůči němuž by byl přípustný řádný opravný prostředek. Námitky žalobce jsou ovšem v tomto směru zcela mylné s ohledem na jednoznačnou dikci ust. § 74 odst. 3 daňového řádu věty před středníkem, která je kogentního rázu a kterou byl tudíž správce daně povinen respektovat, aniž by měl jakýkoliv prostor k tomu, aby ve věci postupoval jinak včetně toho, že by namísto písemného vyrozumění žalobce o neúčinnosti jeho žádosti vydal o této skutečnosti rozhodnutí dle ust. § 101 a násl. daňového řádu. Toto ust. § 101 odst. 1 daňového řádu se navíc vztahuje na tzv. meritorní rozhodnutí, která jsou v tomto ustanovení chápána jako individuální akty, jimiž správce daně ukládá povinnosti a přiznává práva (konstitutivní charakter rozhodnutí), popř. autoritativně prohlašuje již existující práva a povinnosti (deklaratorní charakter rozhodnutí), přičemž těmito rozhodnutími ve smyslu ust. § 101 odst. 1 daňového řádu zcela jistě nejsou pouhá vyrozumění správce daně zasílaná podatelům o tom, že jejich podání se stala neúčinnými.

Na základě výše uvedených skutečností soud proto uzavírá, že následné žalobcovo odvolání do sdělení ze dne 2. 8. 2011 správce daně legitimně posoudil jako podání zjevně právně nepřipustné, a proto nikterak nepochybil, pokud řízení o něm dle ust. § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu zastavil rozhodnutím ze dne 30. 9. 2011, které bylo potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím, které soud tudíž vyhodnotil rovněž jako zákonné. Postupem správce daně a následně původního žalovaného žalobce nebyl nijak zkrácen na svých právech.

Ze všech shora uvedených důvodů soud tedy předmětnou žalobu z hlediska uplatněných žalobních námitek vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná strana náhradu nákladů řízení neuplatnila a navíc jí žádné náklady nad rámec úřední činnosti ani nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 28. května 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová